

IN DE SCHIJNWERPER

Cornelis Visser: 'Iemand in zijn kracht te zetten; de mooie kant laten zien'

Dominee Cornelis Visser (65) gaat op 8 september na vijftien jaar met vervroegd emeritaat (pensioen). Hij woont met zijn vrouw Arjanne Bol (55) op Westzanerdijk 466.

Wat deed je besluiten om te stoppen?

Ik ken maar een stand: volle kracht vooruit of uit. Daar is geen middenweg. Ik merkte fysiek dat het veel van me begon te vergen. In de vakantie was ik vaak ziek, sowieso iedere kerstvakantie. Dat is gewoon herstel, omdat het daarvoor te druk was. Dan moet je iets. Het was een lastig besluit, omdat er amper dominees beschikbaar zijn.

Wat was in Westzaan voor jou een absoluut hoogtepunt?

De dienst op het water bij molen Het Prinsenhof en vorig jaar november de Simon & Garfunkel-popdienst. Ik wilde één keer in mijn leven meemaken dat de kerk te klein zou zijn en dat was toen. Echt overvol. Ook de dienst in samenwerking met Restaurant Jongwijs was heel bijzonder. Maar ik hoop dat mijn werk in het onzichtbare, gewoon een-op-een met mensen, minstens zo belangrijk is geweest. Er is zoveel vertrouwen opgebouwd, puur uit hoofde van je ambt. Dat is best ontroerend. Mensen die hun hart openstellen en je van alles toevertrouwen. En waarin jij mee mag denken.

Predikant zijn stopt niet om vijf uur'

Waar ligt de grens tussen werk en privé?

Dat blijft altijd een gevecht, omdat een predikant een 'zijns'-beroep is. Dat stopt niet om vijf uur. Denk daarbij aan een stervende. Je kunt wel een dag vrij nemen, maar toch blijft dat zwaar. Het is ook een van de redenen waarom ik stop. Voor mijn gevoel is iets nooit af en ook nooit goed genoeg. Om goed te kunnen functioneren moet er tegelijk ook een bepaalde afstand zijn. Soms wel lastig, ja.

Wat was een absoluut dieptepunt?

Dat zijn alle mensen die te jong zijn overleden. Op Terschelling heeft een catechisant van mij suïcide gepleegd

en een jonge meid van rond de dertig is overleden door een auto-ongeluk. Als Arjanne en ik op Terschelling zijn gaan we altijd langs hun graf. Bij dat mooie kerkje van Hoorn. Ook hier in het dorp is wel een beroep op me gedaan na een suïcide. Dat zijn heftige dingen. Ook door alle vragen die dan blijven hangen. Dat is trouwens een van de redenen waarom ik predikant ben geworden. Om hierin iets voor mensen te mogen betekenen.

Waar komt dat gevoel vandaan?

Dat is een scherpe vraag. Ik ben geboren en getogen op Marken. Als tiener al was ik bezig met zingevingsvragen. Dat werd gevoed doordat ik actief was binnen het christelijk jeugdwerk en ik wekelijks een meditatie moest maken. Het was voor mij echt een verademing om, toen ik theologie ging studeren, in een klas te komen met 30 medestudenten die dezelfde vragen hadden als ik. Die studie heeft me echt gevormd.

Heb je je nooit afgevraagd of dat theologische tintje echt nodig was? Je had ook maatschappelijk werker of arts kunnen worden.

Het was in mijn jeugd vanzelfsprekend om juist vanuit de kerk die maatschappelijke betrokkenheid te voelen. Ik heb werkkampen in Afrika gedaan. Altijd vanuit het christelijk appèl dat er op me werd gedaan. Noem het een roeping. Het geloof hoorde daar als vanzelfsprekend bij. Jij stelt het nu als een vraag, maar dat is het voor mij nooit geweest.

Heb je nooit twijfel gehad ten aanzien van het geloof?

Ik ben daar altijd op bevraagd, maar nee. Ik zit daar zo middenin. Maar wie weet als ik daar lossen van kom te staan. Ik zie het ook wel als een uitdaging om te gaan ontdekken wie Cornelis Visser ten diepste is, los van mijn rol als dominee.

Hoeveel mensen gaan er nog trouw elke week naar de kerk en hoe was dat 15 jaar geleden?

Toen ongeveer 60 à 70 mensen en sindsdien is dat gehalveerd. Op

de speciale diensten komen wel meer mensen af.

Voor jou en Arjanne is dit je tweede huwelijk. Hoelang wonen jullie al samen?

Sinds januari 2016 hebben we een relatie. Omdat we allebei nog een kind thuis hadden wonen zijn we gaan laten. Arjanne heeft drie kinderen: Rolf, Lidian en Eline en ik twee: Eva en Pim. In 2018 zijn we getrouwd en ben ik bij Arjanne ingetrokken.

Waar ben je zoal dominee geweest?

In 1995 begon ik op Terschelling. Water is voor mij altijd belangrijk geweest. Dicht in de buurt van water ben ik veel gelukkiger. Ik heb tien jaar lang in Amsterdam gestudeerd. In Oost ben ik daar als kerkelijk werker begonnen. Na Terschelling ben ik 25 jaar geleden naar de Zaanstreek gekomen, eerst 10 jaar in de Ontmoeting op Zandijk en nu dus 15 jaar dominee hier in de Grote kerk. Op 8 september om 15.00 uur is de afscheidsdienst. Iedereen is van harte welkom!

Wat ga je vanaf september doen?

Arjanne is kleuterjuf in Assendelft, dus die gaat nog even door. Ik ga een dag in de week bezoekerwerk doen voor de Protestantse Gemeente Zaandam, omdat die momenteel nog geen dominee heeft. Je moet daarbij o.a. denken aan crisispastoraat, stervenden en rouwende mensen. In Westzaan zal ik nog wel even bij belangrijke diensten blijven preken. Het zoeken naar een nieuwe predikant begint altijd pas als de vorige echt weg is. Daarnaast heb ik genoeg plannen om me als vrijwilliger maatschappelijk nuttig te maken. Er is zoveel te doen. Ik voel me in mijn element bij complexere situaties. Zo wil ik gevangenen en asielzoekers gaan bezoeken. Ook de zorgboerderij Fronik is op loopafstand. Daar

heb ik eens een levende kerststal georganiseerd. Ik hou van buiten zijn en ben daarom vrijwilliger bij Ongechonden Behoud Westzijdeveld. Het zou fijn zijn als ik daar vaker aan het werk kan. We hebben hier thuis een supplank en een bootje. Handig ben ik absoluut niet, dus daar heeft niemand wat aan. Tuinieren lukt nog wel: lekker zen. Het lijkt me ook fijn om niet meer in de studeerkamer te hoeven zitten als de kinderen en kleinkinderen in de woonkamer plezier hebben.

Wat vind je het allerbelangrijkste in het leven?

Dat we werkelijk contact met elkaar hebben. Beoordeel een boek niet op de kaft. Oordelen en veroordelen, je komt het overal in de maatschappij tegen. Ook als dorpsgenoten onderling. Het is mooi om bij mensen achter het masker te mogen kijken naar wie ze werkelijk zijn. Dat doe jij ook met je interviews. Daarom schrijf ik graag In Memoriams voor in het kerkblad. Iemand in zijn kracht te zetten; de mooie kant laten zien. Daar heb ik altijd veel tijd in gestoken.

Marijke van der Pol